

Skandinaviens Stierne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 13.

Den 1ste April 1894.

43de Aargang.

Vore Troesartikler.

Forelæsninger af Eldste James E. Talmage for den theologiske Klasse
i Kirkens Universitet i Salt Lake City.
(Fra Juvenile Instrutor.)

Indledning.

Vigtigheden af theologisk Studium. I den lange Tidsperiode, som strækker sig fra Buggen til Graven, er det ikke muligt for en Mand, i nogen synnerlig Grad at udforske eller trænge sig ind i Kundskabens vidstrakte Områder. Dersor er det fornuftigst at vælge for sit Studium saadanne Emner, som lave at være af største Værdi for os. Al Sandhed har Værdi — af uberegneligt Værdi paa det rette Sted, men alligevel, med al Respekt for deres mulige Anvendelse, ere visse Sandheder af uhørt større Værdi end andre. Handelsvidenskaben er nødvendig, for at Kjøbmanden kan have Fremgang; Mannen maa være bekjendt med Navigationens Love; det er af Vigtighed for Landmanden at have Bekjendtskab til Jordbunden og dens Indslydelse paa de forskellige Produkter; for Astronomen er det nødvendigt at have

Kundskab om Mathematikens dybe Principer; ligeledes er det væsenligt for enhver Person, som er kommet til Skjelsaar og Alder, at have en praktisk Kundskab om de Ting, som høre Gud til, og som henhøre til den menneskelige Sjæls Frelse. Theologisk Kundskab burde dersor ikke ringeagtes; det er tvivlsomt, om saadan Kundskab nogensinde kan overvurderes.

Hvad er Theologi? Ordet „Theologi“ er af græsk Oprindelse og stammer fra Theos — Gud, og logos — en Afhandling eller Forklaring, og betyder saaledes en Kundskab om Gud-dommen eller den Videnskab, som lærer os om Gud, hvilket ogsaa indbefatter det Slægtskabsforhold, der er mellem Gud og hans Børn. Udtrykket er af ældgammel Brug og kommer til os fra hedenst Oprindelse. Plato og Aristotle omtalte Theologi som Læren om Gud-dommen og hellige Ting. I Norheden forklaret, er Theologi „den aabenbarede

Bidenstaben, som handler om Guds Væsen og Egenstaber, hans Forhold til os, hans Forhøns Tilstillettelser, hans Vilje med Hensyn til vores Handlinger og hans Hensigter med Hensyn til vort endelige Maal." (Buck; Pagtens Bog Side 10.)

Nogle have erklæret theologiske Kjendsgjerninger for at være ubegribelige; dette er sandt i den Forstand, at dette Udtale kan anvendes paa hvilkenomhelst anden Sandhed, thi estersom al Sandhed er evig, er den højere end Fornuftten, paa den Maade, at Sandheden tiltaler Fornuftten, men er ikke en af Fornuftens Produkter; alligevel maa Sandheder vurderes og sammenlignes efter Fornuftens Paavirkning.

Theologiens Omfang. Hvem formaar at maale denne Bidenstabs Grænser? Den handler om Guddommen — al Kundstabens Ophav, al Bisdommens Kilde. De industrielle Bestræbelser, som ere til Menneskenes Nutte. Kunsten, som glæder og forædler Sindet, Bidenstaberne, som ophøje Tanke og udvikle Sjælsevnerne, ere Kun Brudstykker af det store Væld af Sandhed, der er kommet til Jorden fra en Kilde af evigt og ubegrænset Omfang. Theologiens omfattende Studier ville derfor indebefatte alle kjendte Sandheder. Gud har bestemt selv at være den store Lærer; (Key to Theology 1. Kap.), og baade personlig eller gennem sine udsendte og bemhndigede Ejendomme underviser han sine jordiske Børn. Han lært Adam at dyrke Jorden (1. Mos. 2, 8.) og viste ham ved Eksempel at tilberede Klæder (1. Mos. 3, 21.); han gav Noah og Nephi Undervisning i Skibsbyggeri (1. Mos. 6, 14; 1. Nephi 18, 8); Lehi og Nephi blev undervist af ham i Navigation (1. Nephi 18, 12. 21.); og til deres Bejledning paa Havet saavelsom paa deres Rejser tillsands beredte han for dem Liahona (1. Nephi 16, og

18. Kap.), et Kompass, som var paa virket af en større Kraft end det, der er underkastet den jordiske Magnetisme; og videre, Moses modtog direkte guddommelig Undervisning i Bygningskunst (2. Mos. 25, 26; 27. Kap.); og Salomon blev inspireret af Gud i den samme Kunst (1. Kong. 6. Kap.).

Theologi og Religion ere, skjont nære beslægtede, dog paa ingen Maade det Samme. En Person kan have dyb Indsigts i theologiske Kundskaber og alligevel mangle den i religiøse, ja selv i moralske Grundsatninger. Theologi kan sammenlignes med Theori, medens Religion repræsenterer Praksis; hvis der med Theologi forstaes Lære, saa betyder Religion Eksempel. De skulle være afhængige af hverandre; theologisk Kundskab burde styrke religiøs Tro og Udsøvelse. Saadan, som den leres af de Sidste-Dages Hellige, omfatter Theologi Evangeliet i dets Fylde.

De fleste religiøse Sekter have en formel Troesbekjendelse, som indeholder deres Troespunkter og antagne Verdomme, hvilken betragtes som de respektive Samfunds theologiske Platform eller Grundvold. De Sidste-Dages Hellige have ikke fastsat nogen bestemt Troesbekjendelse, i den Menighed, som dette Ord i Almindelighed bruges, som en fuldstændig Rettesnor for deres Tro, thi endskjont de Principer, som føre til evigt Liv, ere uforanderlige, saa er alligevel Troen paa fortsat Nabenhærelse et Karaktertræk i vort Religionsystem. Vi tro ikke, at Evangeliet i sin Helhed er tilfulde forstaet af Mennesker i Almindelighed, men at Principer og Kræfter, som endnu ikke ere blevne aabenbarede, ville blive givne til os fra Himmelten. Alligevel, da Profeten Joseph Smith blev opfordret til at give en rigtig og fortælltet Fremstilling af sit Folks religiøse Anskuelser, opsatte

han en Troesbekjendelse, bestaaende af tretten Artikler, under Navn af „Troesartiklerne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“. Disse indeholde Evangeliets væsenligste og mest udprægede Karaktertræk, saasom de ere antagne og praktiserede i Kirken, men de ere ikke en fuldstændig Udvikling af vor Tro; thi i en af disse Artikler erklære vi, at „vi tro alt det, som Gud har aabenbaret, alt det, som han nu aabenbarer, og vi tro, at han endnu vil aabenbare flere store og vigtige Ting, henhørende til Guds Rige.“ Disse „Troesartikler“ have, lige siden deres første Offenliggørelse, været antagne af Menigheden*), og paa en almindelig Konference af de Sidste-Dages Hellige den 6te Oktober 1890 blevde de atter antagne af de Hellige som en Regel for deres Tro og Opsørsel. Eftersom disse „Troesartikler“ fremstille Kirkens første Lærdomme i systematisk Orden, ere de særdeles egnede som et Udkast til vort Studium; og det er foreslaet, at vi optage dem særstilt til Drostelse som Arbejde i vores nærværende Klasse.

Joseph Smith, hvis Navn er tilføjet Troesartiklerne, var den Profet, som Herren i denne Tid brugte som sit Redskab ved Gjengivelsen af Evangeliet til Jordens, i Overensstemmelse med, hvad der er blevet forudsagt i forudgaaende Tidsalder. Joseph Smiths guddommelige Mission er et yderst vigtigt Spørgsmål for Alle, som i Oprigtighed undersøge de Sidste-Dages Helliges Lærdomme. Hvis hans Paaberaabelse paa guddommelig Bestilkelse, hvilken udgjør Grundvorden til dette

Værk, er falsk, saa maa det Bygverk, som er bygget derpaa, være i en usikker Tilstand. I modsat Fald, hvis hans formentle Kaldelse og Ordination til Præstedømmet under et himmelst Sendeduds Hænder er et Faktum, da behøver man ikke længere at forundre sig over Jesu Kristi Kirkes vidunderlige Tilværelse fra den Sæd, som han plantede.

De Omstændigheder, der omgive Guds Handlemaade med Joseph Smith, den mirakuløse Fremgang, dette Værk som ved ham blev oprettet har haft, den Maade, hvorpaa mange af Fortidens største Profetier gjennem ham ere gaaede i Opfaldelse, hans egne profetiske Udsagn og deres bogstavelige Opfyldelse og de mange Tilkjendegivelser af guddommelig Kraft paa hans Begne, alt dette, burde sikkertigen overbevise enhver fordomsfri Person om, at Joseph Smiths Mission var fra Gud.

(Her følger en udførlig Beskrivelse af de Omstændigheder, som foranledigede, at han gik direkte til Herren for at faa Oplysning angaaende den sande Kirke; om hans første Bon; om Faderens og Sonnens hellige Aabenbarelse til ham; om de Forfølgelser, som fulgte umiddelbart efter, at han berettede om sit Shn; om Engelen Moroni's Besøg, og hvorledes han modtog Bladerne, hvorpaa Mormons Bog var indgraveret, fra ham; om hans Daab, og hvorledes han modtog det aaroniske og melchisedekke Præstedømme; om Organisationen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og om Profetens Marthrdod. Alt dette have vi, af Mangel paa Plads og med Talerens Tilladelse, udeladt. — Red.)

Kirkens Klassiske Værker udgjøre den skriftlige Rettesnor i vor Lære; under vort theologiske Studium ville vi ofte komme til at henvisse til dem, men de ere aldeles ikke den eneste Kilde,

*) Troesartiklerne dateres fra den 1. Mars 1841. De udgjøre en Del af et Brev fra Profeten Joseph Smith til en Mr. Wentworth i Chicago. De ukom første Gang i Tryk i „Joseph Smiths Levnetsløb“ (se „Skandinaviens Stjerne“, 20de Aarg., Side 175).

hvorfra vi erhølde Oplysning om guddommelige Ting. Vi tro, at Herren er ligesaa villig nu som fordum til at aabenbare sin Vilje til Menneskene, og at han gjør dette gennem sine udvalgte og bestemte Medskaber. Vi stole dersor paa Guds levende Draklers Lærdommme, efter som disse Mand ere inspirerede og ledede af det hellige Præstedommes Fuldmagt og Myndighed. De Bøger, som gennem enstemmigt Votum af Menigheden ere blevne antagne som vore Bevisere angaaende Tro og Lærdommme, ere fire: — Bibelen, Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog og Pearl of Great Price. Adskillige andre Bøger bruges til Henvisning i vort Studium, men disse fire ere Kirkens eneste regelmæssigt antagne, klassiske Arbejder.

Forste Artikel.

„Vi tro paa Gud, den evige Fader, og paa hans Son Jesus Kristus og paa den Helligaand.“

Guds Tilværelse. Dette er det første Emne, der fremstiller sig for os, naar vi ville studere Kirkens Lære; thi Tro paa Gud er Grundvorden for al religiøs Tro og Udsøvelse, og for at vi paa en fornuftig Maade skulle kunne øve Tro paa ham, er Kundskab om Guddommens Karakter og Egenskaber nødvendig for os.

Guds Tilværelse antages i Almindelighed af Menneskeslægten som et ubestrideligt Faktum. De mangfoldige Beviser, hvorpaa denne Tro er grundet, kunne klassificeres under de tre følgende Hoveddele: 1) Menneskelig Fornuft, 2) Historien, 3) Direkte Abenbaring fra Gud selv.

1) Menneskelig Fornuft vidner, naar den kommer i Berørelse med og iagttager Naturens Under, udtrykkelig om

Guds Tilværelse. Enhver, der betragter Naturen, maa føle sig tiltalt af den Orden og det System, der er i alle skabte Ting, og at der i Naturen aldrig forekommer Overslodigheder. Han ser den regelmæssige Omstiftelse af Dag og Nat, der bestemmer Tid til Hvile og Virksomhed for Mennesker, Dyr og Planter; Varstdiderne Følgerække hver har sin bestemte Tid til Frugtbarhed eller Hvile for Jordbunden; den gjenfødige Afhængighed af Dyr og Planter, Vandets Vandring fra Sø og Hav til Skerne og fra Skerne til Jorden igjen, for at understøtte og befordre dens Frugtbarhed. Eftersom en Mand kridt fremad og nærmere undersøger Tingene, finder han ved videnstabelig Gransking, at disse Beviser fordoble sig mange Gange. Han kan lære Noget om de Love, ved hvilke Jorden og lignende Verdenes styrres paa deres Baner, og gennem hvilke Maanerne staa underordnede større Planeter og Planeter til Sole; han kan besue Væksters Dannelse, Dhrs Legemsbygning og den overlegne Mekanisme af hans eget Legeme; alt dette appellerer til hans Fornuft ved hvert et Trin; hans Forundring over, hvem der styrer og skabte alt dette, giver Rum for en ubeskrivelig Beundring for den store Skaber, hvis Nærværelse og Kraft saa højtidelig forlyndes; og den, som iagttager disse Ting, ender til sidst med at tilbede.*)

*) **Gud i Naturen.** Sir Isaac Newton, en af de stærkest kritikere blandt videnstabelige Granstere, skriver i Aaret 1692 i et Brev til sin Ven, Dr. Bentley, følgende angaaende det naturlige Universum: For at ordne et sædant System, med alle dets Bevægelser fordeles der en Bevægelses Kraft, der forstod at sammenføje de forskellige Masser, hvorfra de forskellige Himmellegemer, Solen og Planeterne, ere dannede; som forstod at regulere Thyngdekraften efter disse forskellige Størrelse, de større Planeters Afstand fra Solen og de mindre Planeters Af-

„En Daare siger i sit hjerte: Der er ingen Gud“ (Ps. 14, 1.). Ordet Daare bruges i Skriften til at betegne en ugodelig Mand (Ordsp. 1, 7; 10, 21; 14, 9.). En, som ved at fremture i at gjøre det, som er urigtigt, har forspildt sin Anledning til at erhverve sig Visdom, saa at Mørke omgiver hans Sind istedetfor Lys, Vanlundighed istedetfor Kundskab.

Formedelst en saadan Fremgangsmaade bliver Sindet ude af Stand til at fatte det Guddommelige i Naturen. Den, som synner med frit Førsæt, bliver døv overfor Fornuftens Stemme angaaende hellige Ting og gaar glip af det Privilegium at have Samfund med sin Skaber; og han forspilder saaledes det bedste Middel, hvorigjennem han kunde erholde Kundskab om Gud.

2) Historien bærer, som den er skrevet af Mennesker, Vidnesbryd om Guds Tilværelse. Bibelen, den ældste historiske Optegnelse, vi have, benævner Gud som Skaber af alle Ting (1. Mos. 1. Kap.) og erklærer ydermere, at han aabenbærede sig til vore første jordiske Forældre og til mange andre hellige Personer, som levede i Verdens tidligere Tider. Adam og Eva hørte hans Stemme i Haven (1. Mos. 3, 8), og selv efter deres Fald fortsatte de med at paakalde Gud og at ofre til ham. Heraf sees tydeligt, at de vare i Besiddelse af en Kundskab om Gud, da de gif ud af Eden. Efterat de vare ud-drevne, „hørte de Herrens Røst i Ret-

---

stand fra Saturnus, Jupiter og Jorden; og som kunde beregne den Hastighed, hvormed disse Planeter kunde dreje sig omkring de større Kvantiteter Materia, som udgjøre Centrallegermerne. At kunne sammenligne og bringe alle disse Ting i Overensstemmelse med hverandre i en saadan Mangfoldighed af Forme, beviser, at en saadan Bevægelseskraft er hverken blind eller tilfældig, men derimod i Besiddelse af ubvist Kundskab om Mechanisme og Geometri.

ning af Edens Have“, endvidt de ikke kunde se ham; og han gav til dem flere Bud, hvilke de adløede. Senere kom et himmelst Sendebud til Adam, og den Helligaand kom over ham, og han var Vidnesbryd om Faderen og Sonnen. (Pearl of Great Price, Side 12).

Kain og Abel kom til Kundskab om Gud, baade gjennem deres Forældres Lærdomme og gjennem hans personlige Tilskjendegivelse. Da Abels Offer blev antaget, medens Kains blev forkastet, hvilket i den Grad fortørnede den Sidstnævnte, at han begik Brodermord, saa talede Herren til Kain, og Kain svarede Herren (1. Mos. 4, 3—16.). Heraf kan man se, at Kain tog med sig en personlig Kundskab om Gud til det Land, hvortil han gif for at bosætte sig (1. Mos. 4, 4. 5.). Adam levede til han var 930 Aar gammel og avlede mange Børn. Disse underviste han i Gudsrygt, og mange af dem modtog direkte guddommelige Tilskjendegivelser. Af Adams Efterkommere vare Seth, Enos, Kenan, Mahalalel, Jared, Enoch, Methuselah og Lamech, Noas Fader, som hver især repræsenterede et særskilt Slægtled og de levede Alle under Adams Levetid og blev naturligvis underviste af ham.

Gjennem Noah og hans Familie blev Kundskab om Gud ved direkte Tradition oversat til dem, som levede efter Shyndesloden; Noah havde direkte Forbindelse med Gud (1. Mos. 4, 3 og følgende Kap.), og han levede længe nok til at undervise ti Slægtled af sine Efterkommere. Dernæst følger Abraham, som ogsaa havde direkte Omgang med Skaberen (1. Mos. 12 og følgende Kap.), og efter ham Isaak og Jakob eller Israel, som han blev kaldet, blandt hvis Efterkommere Herren gjennem Moses udførte saa mange store Undere, Saaledes se vi, at omendskjont der

ikke havde været nogle strevne Optegnelser, saa havde Traditionen dog opbevaret en Kundskab om Gud.

Den Omstændighed, at Menneskene i Almindelighed have anerkjendt Guds Tilværelse, er etter et bekræftende historisk Bevis for denne Sandhed. Der er en barnlig Forkærlighed i den menneskelige Natur, der bevirker, at de hige mod Himlen. Enhver Nation, enhver Stamme og ethvert Individ længes efter Noget at tilbede. Det er naturligt for Mennesket at tilbede; hans Sjæl er ikke tilfreds, førend han har fundet en Guddom. Da Menneskene formedelst Overtrædelsær hensaldt i Mørke og Uvidenhed angaaende den sande og levende Gud, forskaffede de sig andre Guder, som de tilbade, og saaledes optog Afguderiets Bedersthæggheder. Og alligevel, saa frugtelige som disse Udsøvelser end ere, ja selv den affældeste Afgudsdyrkelse beviser dog denne nedarvede Tilbedelsesstilbøjelighed hos Mennesket, at der er en Gud til.

3) Aabenbaring er det Middel, hvori gennem Mennesket erholder en fuldkommen Kundskab om Gud. Vi ere ikke aldeles overladte til fejlbare Fornuftslutninger, ejheller til Andres Vidnesbyrd med Hensyn til en Kundskab om vor himmelske Fader; vi kunne opnaa Kundskab derom for os selv. I denne Tid har Gud aabenbaret sig til Menneskenes Born og han vedbliver dermed fremdeles. Joseph Smith, en ulærd Engling, modtog Aabenbarelse fra Gud, da han i Tro og Oprigtighed bad om Viddom, og eftersom hans Tro blev stærkere, tiltog han i Kundskab. Et Menneske kan, ved at udvise en oprigtig Vandet og ved i ydmyg Bon at anstrengte sig for at gjøre Guds Vilje, erholde guddommelige Vidnesbyrd, der ville give ham en sand Kundskab om hans Skaber. Disse Tilkjendegivelser

funne ske formedelst Engles Betjening, gjennem Drømme og Syns eller gennem andre af de aandelige Gaver, og i Særdeleshed gjennem en ren og pletfri Samvittigheds stille Hvisken, hvorigjenem Gud kan tale til Hjertet.*)

*) **Joseph Smiths første Syn.** Joseph Smith, som var en simpel Landmands Søn, boede, da han var omtrent 15 Aar gammel, hos sine Forældre i Manchester, Wayne County, New York. Han blev ved denne Tid meget bekymret i sin Sjæl over de mange forskellige modstridende Meninger og den Uenighed, som da eksisterede iblandt forskellige religiøse Sætter. Ved at læse den hellige Skrift blev han meget paavirket, da han læste Apostelen Jakobs Tilskyndelse (1. Kap. 5. Vers.) „Derkom nogen af Eder flettes Viddom, han bede af Gud, som giver Alle gierne og bebrejder ikke, saa skal det gives ham.“

Han fattede den Beslutning at følge dette Raad, hvorfor han opsgæt en ensom Plads i Skoven, hvor han funde opsende sin Bon. Han beretter selv derom som følger:

„Efterat jeg var kommen til det Sted, hvor jeg for havde besluttet at gaa hen, og havde seet mig omkring og fundet mig alene, knælede jeg ned og begyndte at opsende mit Hjertes Ønsker til Gud. Neppe havde jeg gjort dette, førend jeg blev overvældet af en Magt, der var mig ganste ubekjent, og som havde en saadan forbaufende Indflydelse over mig, at den bandt min Tunge, saa jeg ikke kunde tale. Et tykt Mørke omgav mig, og det forekom mig en kort Tid, som om jeg pludselig stulde tilintetgjøres. Men jeg anvendte alle mine Kræfter for at anraabe Gud om at udsti mig af denne Fjendes Magt, som havde overvældet mig, og i det Øjeblik, jeg var nært ved at synke i Tiltivbelse og overgive mig til Tiltintetgjørelse (ikke til en indhilst Tiltintetgjørelse, men til et virkelig Værens Magt fra den usete Verden, hvilket havde en saa forfærdelig Kraft, som jeg aldrig før havde erfaret hos noget Væsen), netop i dette forfærdelige Øjeblik saa jeg en Lyshætte lige over mit Hoved, klarere end Solen, hvilken daledes ned, indtil den sadt paa mig. Ikke saa snart saa jeg den, førend jeg følte mig befriet fra den Fjende, som holdt mig bunden. Da Lyset hvilede paa mig, saa jeg to Personer, hvis Skønhed og Herlighed overgaar al Bestribelse, staende over mig i Lusten. En af dem talede til mig, kaldte mig ved Navn og sagde, idet han pegede paa den Aanden: „Denne er min elskelige Søn, hør ham.“

Guddommen: Treenigheden.

Tre Personer tilhørende det store Raad, som regjerer Verdens. Altet, have aabenbaret sig til Menneskene: 1) Gud, den evige Fader, 2) hans Son, Jesus Kristus, 3) den Helligaand. At disse Tre ere særlige Væsner, kan man tydeligen se gjennem de antagne Optegnelser angaaende Guds Handlemaade med Menneskene. Da Frelseren blev dobt (Matt. 3, 16, 17), saa og fændte Johannes den Helligaands Tegn; han saa ogsaa foran sig Kristus, til hvem han havde forrettet den hellige Ordinanse, og han hørte Faderens Røst, som vidnede: „Denne er min Son den Elskelige, i hvilken jeg har Behagelighed.“

Frelseren lovede sine Disciple, at Trosteren, hvilken er den Helligaand, skulde sendes til dem af Faderen (Joh.

14, 26; 15, 26); her er der efter en direkte Hentydning til de tre Personer. Stefanus blev, da han led Marthrdøden, velsignet med et herligt himmelsk Sny, og han saa Jesus staaende hos Guds højre Haand (Ap. Gj. 7, 55. 56).

Joseph Smith saa, da han i hdmhg Bon anraabte Herren om Visdom til at vejlede ham i hans religiøse Undersøgelser, Faderen og Sonnen staaende ved hinandens Side omgivne af et Lys, der overgik Solens i Glans, og den Enne sagde om den Aanden: „Denne er min elskelige Son, hør ham.“

Enhver af Treenighedens Medlemmer kaldes Gud, og tilsammen udgjøre de Guddommen (1. Kor. 8, 6; Joh. 1, 1. 14; Matt. 4, 10; 1. Tim. 3. 16; 1. Joh. 5, 7; Mosias 15, 1. 2).

(Fortsættes.)

Solskin.

En livsglad, munter Mand bhgger et hyggeligt Hjem, som det er Umagen værd at arbejde for. Dersom en Mand er fornøjet, munter, hensyntfuld og sympathetisk, synger hans Hustru over sine Køgekar og sin Søn og tæller Timerne, til han kommer hjem om Aftenen og fornær hendes Ungdom ved den Glæde, hun føler ved hans Røs og hans Selskab.

Man kan gjerne smile ad det og kalde det barnagtigt og kvindeagtigt, om man vil, men det er den Hustru, som hører Røs og modtager bisaldende Smil, som er lykkelig, tilsfreds og taknemmelig. Vi have set et undsigtlig, uskyldigt, frugtsomt lille Pigebarn blomstre op til en sterk, vacker Kvinde under Samlivet med en Mand, som gjorde sig al Umage for at vise, hvor fuldkommen han stolede paa hendes Dommeraft, og hvor bethydningsfuld hendes Mening var for ham.

I et Hjem maa der ikke være nogen Pukken paa Rettigheder og Pligter, ingen stik modsatte Meninger. Mand og Hustru maa undskynde hinanden. Det er lige saa meget hans Pligt at være munter, som det er hendes at være taalmodig; hans Ret at bringe Glæden med sig hjem, som hendes at pryde Hjemmet og holde det rent som Guld. Et Hjem, hvor hver Dag er som en Fest, er fyldt med Noget, der ligner himmelsk Besignelse.

Tankesprog. Forvent ikke Røs uden Misundelse førend Du er død. Gres-bevisninger, der sjænktes de Døde, ere dem ikke misundte, thi de Levende have Medlidenhed med de Døde, og Medlidenhed og Misundelse forenes lige saa lidt som Olje og Eddike.

Den 1ste April 1894.

Om Konferencerne.

Lige siden Kirkens Organisation paa Jorden i denne Uddeling have de Hellige med megen Nætkjærhed ventet paa Konference-Tiderne for at faa Anledning til at samles med Herrens Ejendom og modtage Raad og Formaninger samt nyde den Helligaands Indflydelse, hvilken altid i høj Grad gjør sig gjældende ved saadanne Højtider.

Store Forberedelser gjøres i alle Zions organiserede Staver, saavel med Hensyn til Forsamlingsstedet som med Hensyn til Bekvemmelighed for de besøgende Hellige, der kommer fra de til Staven hørende Byer og Stæder for at overvære Konferencen. Rapporter udarbejdes, som vise den Fremgang, der gjøres i de forskellige Organisationer i Staven; Præstedommet i den Del af Vingaargården forsamles, og passende Instrukser blive givne; nødvendige Forandringer foretages, og de forskellige Embedsmænd blive foreslaede, paa det at Folket med oploftede Hænder kan vise deres Billighed til at opholde dem ved deres Tro og Bonner overfor den levende Gud. Kirkens almindelige Konferencer, der sædvanligvis afholdes i Salt Lake City, ere besøgte af Repræsentanter fra alle dens organiserede Staver overalt i Zion, og de blive betragtede som mindeverdige Tidspunkter. Der behandles saadanne Ting, som vedrøre Guds Værks Fremgang og Evangeliets Udbredelse i hele Verden. Kirkens Autoriteter blive der foreslaede og understøttede, og naar de atter stilles for hver i sit Kald at udføre det Herved, der er dem paalagt, gjøre de dette med fornøjede Forætter, at de ville flittigen arbejde for de Helliges Befærd og deres egen Ophøjelse i Guds Rige. Ligeledes afholdes Konferencer i alle de forskellige Missioner paa Jorden, hvor Herrens Ejendomme have været i Stand til at oprette Grene af Kirken og organisere dem efter det givne Mønster. Vi læse med sørdeles Interesse Beretningerne fra disse Konferencemøder, thi deraf kunne vi bedomme Værkets Fremgang; den samme Aand besjæler Guds Folk i Udspredelsen; de se med Længsel fremad til den Tid, da Missionærerne samles fra deres Arbejdsmarker til Konference for der at afgive Rapport over deres Virksomhed, tale om den Erfaring de have erholdt, modtage Raad og Værdomme og nyde aandelig Forfristning og Opmuntring, saa at de med fornhet hver funne fortsætte det Arbejde, de have paabegyndt, nemlig Menneskeslægtens Forædling.

Forholdene her blandt de Hellige ere anderledes, end de ere hjemme i Zion, de Hellige her ere mere adspredte og kunne saaledes ikke Alle som En samles, som de kunne der; hvis de kunde, saa vide vi for vist, at det vilde være i Følge deres Ønsker, men efter som det i Virkeligheden ikke er muligt for Alle, kunne de alligevel forenes med deres Søskende i Aanden og formedelst Vønnens Paavirkning sammenmelte med dem; naar de senere gjennem „Stjernen“ og Missionærerne erfare, hvad der er blevet forhandlet i Konferencemøderne, drage de Fordel af de Værdomme, der ere blevne givne. De Hellige burde betragte det som en kjær Pligt at bistaa hverandre med alt det, som kan bidrage til at

gjøre Missionærernes Besøg behageligt. Undertiden have vi erfaret, at dette ikke har været Tilfældet, maa ske paa Grund af urettig Opsattelse angaaende deres Bligter. Læser Jesu Ord, som de ere strevne i Matthæi 25. Kap., 31.—46. Vers; dette burde være tilstrækkeligt som Baamindelse for de Hellige om, hvilke Belsignelser de kunne forvente, der anstrengte sig for at glæde og opmunstre Herrens Ejener.

Søstende, der bo paa de Steder, hvor Konferencerne afholdes, ere i Regelens fattige, og det vilde falde tungt for dem at meddele af det, som de selv saa haardt behøve, hvis de ikke vare i Besiddelse af Forvisningen om en rigelig Belønning af Herren, som har lovet at belønne; men denne Forvisning bortsørner Morgen-dagens Bekymringer; mange af dem have allerede erfaret, at Belønningen ikke længe udebliver.

Vi tro, at det burde være Alles Priviliegium, saavel deres, som bo i Grenene, som deres, der bo i Konferencens Hovedstad, at bidrage, hvad de kunne, til at bestride de nødvendige Udgifter, der ere forbundne med disse Møder.

Vi ønske gjennem disse Bemærkninger at henlede de Helliges Tanker paa de forestaaende Konferencemøder og paa, at de saa meget som muligt beslitle sig paa at iagttaage de Vink, der her ere givne.

Det vilde være onskeligt, om alle Eldsterne i Missionen vilde anstrengte sig for at besøge deres Konferencemøder og være forberedte paa at give Oplysninger om Udsigterne for Evangeliets Fremgang paa de Steder, hvor de arbejde. Om det end synes kostbart og besværligt, saa lønner det sig alligevel at samles med Brødrene og i Forening med hverandre glædes i Sandheden.

Gud vil hjælpe os i alle Ting ogaabne Vejen for os til at tilvejebringe, hvad vi trænge til.

Maatte Guds Land, ligesom den har gjort tiljorn, led sage os paa vore Møder dette Foraar.

Præsident Wilford Woodruffs 87de Fødselsdag den 1ste Marts.

I Deseret News for den 2den Marts findes en Beretning om en jærdeligt behagelig Sammenkomst af Præsident Woodruffs Slægtninge, Medarbejdere og Venner, hvilke samledes for at højtideligholde denne værdige Herrens Ejeners 87de Fødselsdag. Selskabets Deltagere mødte i Tempelkapellet, da ingen mere passende og hensigtsmæssig Plads for denne Unledning funde tønkes.

Blandt de nærmeste Venner, som vare tilstede, vare hans to Raadgivere, Geo. Q. Cannon og Joseph F. Smith, samt fem af de tolv Apostle, tillige mange af dem, som have fulgt med Kirken sammen med Præsident Woodruff fra Kirtland og Nauvoo. Saaledes var der i Selskabet syv, som vare bekjendte med ham og Profeten Joseph Smith i Kirtland, og ni og tredive, som vare personlig bekjendte med Profeten Joseph i hans Liv. Det kan lettere tønkes end bestrives, hvilke Følelser der gjenoplyvedes hos de Tilstedevarende, da de stuede tilbage paa den henrundne Tid og overvejede Guds store Raade mod sit Folk. Præsident Woodruff er en usædvanlig rast og hæk Mand og livlig i sin Tale og Bevægelse.

Jingen, der ikke er bekjendt med hans høje Alder, kan fra hans Udsænde slutte, at han virkelig er en saa aldrende Person, som han er. I en af sine Udtalelser ved denne Lejlighed sagde han, at han vidste, det var formedelst de Helliges Tro og Vønner, at hans Liv var blevet sparet til denne Dag, og at han ønskede at leve saa længe, som han kunde være til Israels Velsignelse her paa Jordens.

Da Selskabet stilles ad, var det med de hjerteligste Lykønsninger for Præsident Woodruffs timelige og evige Vel og med Tak til Gud, at han forundte dem den Glæde at samles med saa mange trofaste Venner i denne højtidelige Anledning.

Vi, i Forening med alle de Hellige, lykønske Præsident Woodruff paa denne hans Fødselsdag og bede Gud, at han vil velsigne ham med Aandens Lys, som tilhører hans høje og hellige Kald, i Jesu Navn. Amen!

Ankomst af Missionærer.

Følgende Brødre, Missionærer fra Zion, ankom via Rotterdam til København den 23de Marts: H. H. Sundstrøm, fra Sandh, Salt Lake Co.; Joseph Bergesen fra Lewiston og William J. Sorensen fra Mendon Cache Co.; Hyrum Petersen fra Spring City, C. P. Larsen fra Gunnison og Niels P. Nielsen og Joseph P. Andersen fra Ephraim, Sanpete Co., Utah.

Vi bryde dem alle hjertelig velkommen til Skandinavien.

Beskikkelse.

Eldste H. H. Sundstrøm beskikkes til at arbejde i Stockholm Konference; Eldsterne Hyrum Petersen og C. P. Larsen beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference;

Eldste Niels P. Nielsen beskikkes til at arbejde i København Konference; Eldsterne Joseph Bergesen og Joseph P. Andersen beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference;

Eldste William J. Sorensen beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference.
Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

C. A. Carlquist,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Fortrolighed.

Hvor meget rummer ikke dette Ord: Fortrolighed! Hvilen lægende Balsam for det saarede Hjerte; hvilen Lindring, naar alle andre Midler ikke ere til nogen Nutte! Naar Sindet thnges af

Sorg, og Bekymringer hvile trækkende paa os, da er et trofast Medmenneskes Hjerte Livets største Skat; thi kun ved en Aandens Deltagelse i Ens Videlser opfyldes Ordet: Delt Sorg er halv Sorg.

Hvor godt gjør det ikke undertiden at faa Lejlighed til at uttale sine Følelser til en sand Ven! En Gang rigtig at kunne faa talt ud og faa lettet sit Hjertet! En Gang uforbeholdent at kunne give den Bitterhed Afløb, der har samlet sig Draabe for Draabe, at nævne ved Navn den bitre Smerte, der piner Sjælen! Den Belsignelse, som en saadan Talen ud giver, har sin Grund i Mangt og Meget. For det Første i den Forstaelse, man derved finder; dernæst i den bedre Opfattelse og det Overblit, som Samtalens fører med sig, efter at Tankerne forgjøves alene have kjæmpet efter Klarhed, og endelig i den Trost, en udtommende Forklaring om en Sag altid bringer.

Det vil aldrig være unhyttigt at uttale sig overfor en ligesindet Sjæl — en Person, hvis Tankegang stemmer med Ens egen. Dette kan maa ske ikke fuldt ud lette eller befri os fra den Byrde, som thnger paa Sindet, men det vil alligevel give os fornhet Mod til at udholde Mere, thi man føler, at man paa en Maade ikke bører det Hele alene. Man kan omtrent betragte dette fra den Side, at man derved saa at sige opnaar at dele med Andre det Ansvar, der paahviser En. Livet vilde i Sandhed være let at bære, dersom man kunde undgaa Besvær og frigjøre sig fra alt Ansvar for sine Gjerninger.

Man kan let indse, at det er en stor Belsignelse for En rigtig at kunne faa udtaalt sig; selv Barnet har Trang dertil; dets smaa Glæder vinde i Interesse og Værd, naar det lader Andre tage Del deri, og det synes, som om dets Smerter mindres, naar man viser det Deltagelse. Hvor ofte kan man ikke se et Barn græde i timevis, naar Noget er hændet det, især dersom dets

Forældre eller de, som ere det kjærest, ikke vare tilstede, da „Ulykken“ skete.

Den opvoksende Dreng eller Pige føler sig i Reglen aldrig ret lykkelig alene; først naar de komme til at staa i et fortroligt og venstabeligt Forhold til andre ligesindede og helst jævnaldrende Personer, med hvem de funne tale frit og stadig udveksle deres Tanker og Ideer, føle de sig lykkelige; deres unge Sind søger at finde Venner og Veninder, som stemme overens med dem, og hvem de uforbeholdent kunne meddele deres Glæder og modtage Trost fra i deres Sorger. Videt ane de i denne deres unge Alder de Erfaringer, de mulig have ivente, og daarligt kunne de forstaa Nodvendigheden af at være forsigtige med Hensyn til, hvad de sige og hvem de betro sig til.

Ungdommens Aar, da den barnlige Ufhyldighed viger for det Modnere, da Lykken smiler til den syrige, unge Mand eller Kvinde, ere maa ske den eneste Periode, hvor man hverken søger Uvedkommendes Forstaelse eller træter efter deres Deltagelse. Da slaar Hjertet i Reglen blot for En, og efter som man helt og holdent hengiver sig til denne En, er man tilbøjelig til at betragte det som uværdigt at ty til en Anden; Følelserne og Indtrykkene ere blevne kraftigere, og man føler sig selvbevidst og energisk; de Ord, der tidligere slod let og hurtigt over Læberne, holdes nu tilbage, medens Følelsesholgerne rusle højt i det stille Indre. Men alt dette jævner sig med Tiden; lidt efter lidt gaar Livet sin sædvanlige Gang. Manden ofrer sig mere og mere for sin Profession eller Forretning. Kvinden har ofte aldeles ingen Interesse i disse Retninger, men hun er til Gjengjæld ofte i Besiddelse af psykologiske Træk, som i og for sig høre det vindelige

Røjen til, og som maaſſe aldrig blive rigtigt forstaaede eller paa rette Maade vurderede af Manden.

Hvis man ikke har været saa heldig eller brugt sine Ungdomsaar saaledes, at man har opnaaet den Velsignelse, som det var Herrens Hensigt, at Mænd og Kvinder skulde opnaa, nemlig at have faaet en Mage — En, som man fuldtud kunde betro sig til —, saa danner man sig sin egen lille, selfstabelige Omgangskreds; man kommer sammen og taler om Et og Andet, men hvad der bevæger sig i Hjertets Dyb, kommer ikke frem. Selv sine private Meninger skjuler man, dersom det lader til, at man i den Retning ikke kan vente Sympathi. Efterjom Mennesket af Naturen er et selfstabeligt Væsen, fristes man alligevel tidt til at udtales sine Meninger, men ofte, af visdomsfulde Hensyn, forblive dog disse inden for Ens egne Læber, medens man forsiktig monſtrer sin Ven eller Veninde med et prøvende Blik; man frygter for at høre Dadel, og for at man mulig ikke skal møde den rigtige Forstaaelse. Da er det, at hemmelige Sorger hobe sig op i Ens Hjerte, Twivl sniger sig ind, og man føler, som om der var Ingen, Ingen, man kunde henvende sig til med Overbevisning om at træſſe ærlig og oprigtig Deltagelse eller inderlig Forstaaelse — thi det Ene uden det Andre er ikke til nogen Nutte; Deltagelse alene hjælper ikke, og Forstaaelse alene fører ikke til et heldigt Resultat.

En uforbeholden Udtalelse er en Prøvesten for Venſkabets Egthed; dersom man uheldigvis tager Fejl af dem, som man udtaler sig for eller betror sig til, er man ilde stedt. Der opſtaar maaſſe falste Thydninger; en fejlagtig Opsattelse af Ens Meninger giver Anledning til urigtige Fortolkninger af Ens Anſkuſer.

Hvor forsiktig burde man dersor ikke være, naar Nogen ſkjærer En sit Hjertes Fortrolighed; man burde da ſøge at viſe, at man forſtaar at ſætte Pris paa en ſaadan Fortrolighed. „Ingen vilde oplukke ſin Mund, naar han var ſig bevidt, hvor ofte han misforſtaar Andre,” ſiger Goethe; et andet Sted hos samme Forfatter ſtaar der: „At frenimede Udtaleſher blive ſaa meget forandrede, har ſin Grund i, at man ikke har forſtaet dem.” Dersor, dersom man ikke fatter og forſtaar ſin Venſ eller Venindes Tankegang og Sindſtemming, og man af den Grund ikke kan ſamstemme med den, burde man dog ere den Tillid og Fortrolighed, der er bleven vist En, og aldrig uſordelagtigt for Bedkommende fremſtille, hvad en Ven i ſit Hjertes Oprigtighed har betroet En — ſelv om det maaſſe ſynes at være for ſentimentalt eller altfor enſoldigt. Saavel Sentimentaliteten som Enſoldigheden kan have ſine gode og store Sider.

I Fortrolighed at tale ud og lette ſit Hjerte er ikke det Samme ſom at plapre, og det er i højeste Grad urigtigt at opſatte det paa den Maade. Kun Spottere, Egoiſter og taabelige Mennesker ville kunne opſatte det ſaaledes; Spotteren for at ſøve ſit Vid, Egoiſten, fordi han ikke er i Stand til at ſætte sig ind i en Andens Stilling, og den Taabelige, fordi det ſkorter ham paa Forstand til at ſatte en indviklet Sag. Det fornuftige Menneske derimod ſøger ved ſin egen Forstand ſaa vidt muligt at udfylde det Manglende i de gjorte Meddeleſher, det, ſom Finſjølſen tier med, og ſom Skaanſelen overfor Andre byder at dække over. Thi en ſaadan Udtaleſher fra Hjertet maa heller ikke være nogen enſidig Anklage. Bliver det en ſaadan, da letter den kun Sjælen halvt og umulig.

gjør enhver Trost, thi Tilhøreren føler da ikke nogen særlig varm Interesse for os; han kan ikke blive begejstret for vor Sag, men han kommer langt snarere til i højere Grad at staa fremmed over for den. Saaledes kunne vi se, at den usorbeholdne Fortrolighed ogsaa har sin stemme Braad.

Der gives dog en Fortrolighed, en Talen fra Hjertet, der aldrig giver Anledning til Misforstaelse eller drager Ubehageligheder efter sig, en Fortrolighed, der altid yder Trost, Tillid og Beroligelse, og som i alle Livets Forhold og Omvekslinger styrker Sindet, letter Hjertet og leder En paa rette Vej, nemlig Bonnen til Gud. Den, som kjender og viser denne Fortrolighed, og som sætter sin Lid til Gud, han overvinder lettest de mange Banskeligheder og Skufeller, som kunne møde ham i Livet, og han bliver ikke bitter ved enhver ublid Prøvelse, som han gjennemgaard. Han ved, at han aldrig er fortapt og ene, selv om han tilshneladende staar ganste alene; han ved, at han paa sine Twivelspørgsmaal ikke kan faa noget bedre end Evangeliets — Sandhedens — Svar.

Vi burde, Enhver især, lære at vurdere og skatte sande og oprigtige Venners Fortrolighed og deres Deltagelse i vores Unliggender, thi det er Noget, som den albise og algode Skaber har nedlagt hos Menneskene, og som naturligt gjør sig gjældende hos dem, at de saa vel i Medgang som i Modgang søger at finde deltagende Venner; Poeten udtrykker sig derfor meget slaaende, naar han siger:

„Har jeg en Kamp at kjæmpe,
Har jeg en Sorg at bære,
Skal gjennem tunge Tider
Lydighed Hjertet lære,
Da er det sjønt at tænke,
Da er det godt at vide,
At der er trofaste Venner
Med hjælp og Trost ved min Side.

Bringer mig Livet Lykke,
Hoster jeg Guld og Hæder,
Da er det sjønt at dele
Med Vennerne mine Glæder.
Vide, vi vandre i Stoven,
At Livets vildsomme Veje
Med fælles Sorger og Glæder
Og fælles Livshaab i Eje.“

C. L. O.

Optegnelser Værd.

Vi kan ikke tilfulde skatte det Værd, som hellige Optegnelser have, saadanne som Bibelen og Mormons Bog. De Sidste-Dages Hellige efterlade sig ogsaa mange hellige Optegnelser. Historien om Guds Handlemade med sit Folk i gamle Dage gjennemlæses altid af Menneskene med gavnlige Følger; ligesaa vil vor Historie blive gjennemlæst af vore Born med dyb Interesse og de vil sætte stor Pris derpaa. Førend Lehi forlod den gamle Verdensdel fik

han Befaling at sende tilbage til Jerusalem, for at ashente de Optegnelser, som vare skrevne paa Messingplader, hvilke hans Slægtning Laban havde i sin Forvaring. Der var en viis Hensigt i dette, thi hvis de ikke havde kommet i Besiddelse af dem, havde der været Fare for at hans Esterkommere skulde have tabt Kundskaben om deres Herkomst og om de store Gjerninger som Gud udførte i fordums Dage. Zarahemlas Folk hengav sig til Afguds-

dyrkelse, fordi de ikke havde nogen hellige Skrifter iblandt sig. De tabte næsten saa at sige deres Fædres Sprogfundskab, paa Grund af at de ikke modtoge skrevne Optegnelser.

Det er et af Civilisationens Karaktertræk, at opbevare store Mænds nedstrevne Tanker og Handlinger, paa det, at kommende Slægter kunne drage Nutte af deres Erfaring og Kunstdcab. Vibelen og Mormons Bog ere saaledes komne til os. Hvem kan læse i Vibelen angaaende de store Gjerninger som Guds Tjenere udførte, og som ere nedstrevne der, uden at hans Tro bliver bestyrket? Naar vi læser derom, da opkommer dette Spørgsmål: Hvis Herren i forrige Dage udførte saadanne maegtige Gjerninger iblandt Menneskene, hvorfor skulde han ikke gjøre det samme i vore Dage?

Naar Elbsterne have været paa Mission, og de have været i trængende Omstændigheder, har det altid været en Trost og Opmuntring for dem at læse det gamle og det nye Testamente samt Mormons Bog og dette har givet dem Mod til fremdeles at gaa fremad. De have lært ved at læse disse Bøger hvorledes Andre have været beskyttede og understøttede formedelst Guds Kraft, og deres Tro har blevet bestyrket ved at læse om, hvorledes Gud tilsorn har givet sin Godhed tilkjende. Men det er ikke Missionærerne alene der have erholdt Trost formedelst disse hellige Optegnelser. De Sidste-Dages Hellige i Almindelighed have haft en udtommelig Kilde af Trost og Husvalelse i Prøvelsens Tider ved at gjennemlæse disse hellige Skrifter som vi have erholdt. De hellige Øster som Gud gjennem sine Tjenere har nedstrevet deri, har været en lægende Balsam for de saarede Hjerter. Ved at læse om de store Gjenvordigheder som Andre

have maattet gjennmgaar, og hvorledes Befrielse har været dem tilstillet, har enhver sorgmodig og bekymret Sjæl modtaget Trost og Opmuntring.

Guds Bagtens Folk har ofte været omringet af Fare og været truet med Undergang, men naar de have hdmøget sig for Herren og ombendt sig fra deres Shnder og paakaldt ham i ivrig Bon, da har han aldrig undladt at give dem Bistand og Hjælp og de have blevet reddede.

Kommende Slægter kunne læse om de Prøvelser, som Kirken i vore Dage Dage har maattet udstaa, og de mange Farer med hvilken den har været truet, og hvor ofte det har shnes som om dens Undergang har været uundgaaelig; men de ville erholde Trost og Styrke i deres Møje og Besvær ved at læse om, hvor forunderlig gjennem Guds Kraft, at Kirken har blevet reddet.

Hvor Nærværende ere de Sidste-Dages Hellige omgivne af Prøvelser, forskjellige i mange Henseender fra dem, de hidindtil have kendt. Deres Ejendele har været dem fratagne eller ødelagte ved mange Lejligheder, formedelst Pøbelens Bold; men nu trues Mange med at miste Alt, hvad de eje paa en langt anden Maade. Hvilkens Trost det er at vide, hvordan Guds Tjenere i andre Tidsalder have følt under lignende trykfende Omstændigheder.

Tag til Eksempel Job. Han var en rig og anset Mand. Han var omgivet af Velstand, var rig paa denne Verdens Gods og omgivet af Børn og Venner, men Herren tillod at alt dette blev taget fra ham. Hans Børn døde. Hans Ejendom forsvandt og han maatte erfare den bitreste Armod. Hans Legeme blev bedækket med Vylder og han sad i Aften, elendig syg og hjælpeløs. Mange, i lignende Omstændigheder ville have anset dem som forladte af Herren

og ville have opgivet alt Haab. Ikke saa med Job. Han forblev trofast og blev et Mønster paa Taalmodighed. Ikke en Klage mod Herren kom over hans Væber. Ingen Ting af hvad hans Venner sagde, skjønt de domte ham uretfærdigt, kunne bevæge hans taalmodig Selvbeherfelse. „Herren gav og Herren tog, Herrens Navn være lovet“ vare hans Ord. Han tabte ikke sin Standhaftighed formedelst sine Videlsær.

Han havde stor Tillid til Herren og hans Retfærdighed. I sin Tale erkendte han at Herren havde fuld Ret til at handle med ham som han vilde; at han havde slakt ham og sat ham her paa Jorden. Alt hvad han besad var en Gave fra Gud, og han erkendte den Almægtiges Sthrelse, da det blev ham frataget. Han vidste at hans Born ikke vilde være bleven dræbte, hans Ejendom stjaalen og han selv paalagt en afstelig Sygdom uden at det skete i Folge Herrens Vilje; og han bar sine Videlsær og sin Ulykke med den Overbevisning, at Herren havde tilladt dem at komme over ham i et viist Øjemed, og at han til sidst vilde sthre alt til hans Bedste.

Denne store Mands Liv er os en lærerig og gavnlig Lektie. Enhver der ser det under den rette Aands Indsydelse kan drage stor Nutte deraf, og saaledes forholder det sig med alle hellige Optegnelser. De ere fulde af Beretninger om alle de kraftige Gjerninger udførte formedelst Tro, og den uendelige Kjærlighed, hvilken Gud udviser til alle dem som tjene ham. Bibelen og Mormons Bog ere i denne Henseende alene af uberegnelig Værd. Naar

Prover og Tristelser nærme os, hvor stor en Trost er det da ikke at have disse Bøger at læse, hvor de styrke vor Tro, hvor de udfolde Guds Kraft og erklære hans Villighed til at lytte til, og hjælpe hans trofaste Børn! Da der var Hungersnød i Landet kunne han forsøge Enkens Melforraad og Oljen i hendes Krus, saa at hverken hun eller hendes Barn, ejeller Herrens Profet som hun herbergerede, behøvede at lide nogen Nød. Da Israels Børn vare nær ved at forsmægte i Ørkenen, sendte han dem Bagteler og gav dem Manna fra Himmelten. Paa hans Ejeneres Befaling gav Klippen Vand. Han beredte en Vej for dem gennem det røde Hav og gennem Jordans Flod saa at de kunne gaa tørsoede over. Dommernes Bog beretter om hans Folks mærkværdige Befrielse til forskellige Tider, ved hans almægtige Haand; fort sagt, hele den hellige Bog er en forsat Beretning om Guds Barmhertighed mod sine Born. Hans Ejenerne have deri nedstrevet den ene Begivenhed efter den anden, saa at enhver som læser den kan faa at vide om de mægtige Gjerninger, som Herren har udført.

Siden Evangeliets Abenbarelse og Præstedommets Gjengivelse har Troen tiltaget i Menneskenes Hjerter. Den var næsten uddødt hos mange Mennesker men Herren har gjengivet den til sit Folk. Mange kraftige Gjerninger ere blevne udførte formedelst dens Magt, i disse sidste Dage, og eftersom Troen hos Folket tiltager vil endnu kraftigere Gjerninger blive udførte, indtil Alt hvad Herren har talet, angaaende de sidste Dage vil gaa i Opførsel.

Dødsfald.

Carl Christian Nikolai Dorius afgik ved Døden i sit Hjem i Ephraim, Sanpete Co., Utah, den 4de Marts 1894.

Biskop Dorius blev født i Kjøbenhavn den 5te April 1830, annammede Evangeliet og blev døbt af hans Broder John F. F. Dorius den 2den Januar 1852. I December det samme Åar blev han ordineret til Eldste og sendt paa en Mission for at prædike Evangeliet i Norge. I Foraaret 1853 rejste han til Jylland, og i Maj Maaned samme Åar rejste han i Forening med E. G. M. Hougan og Canute Petersen til Norge. Hans Arbejdsmark var først i Drammen; senere arbejdede han i Evangeliets Tjeneste i Kristiania, Stavanger, Trondhjem og andre Steder. Forfolgelserne mod de første Hellige i de Dage vare ofte store, og han, saavel som hans Medbrødre maatte døje meget derved; han var mange Gange fængslet paa Vand og Brød og udstod i alt 116 Dage af dette Traktment for Sandhedens Sag. Efter 4 Åars trofast Arbejde emigrerede han i 1857 og flyttede i 1858 til Ephraim. I Foraaret 1860 blev han og hans Broder John efter kalbede til at gaa paa Mission til Norge. Eldste C. Dorius blev senere hen bestillet til at præsidere over Kristiania Konference og vendte efter hjem til sine Kjære i Zion i 1863, efter en virksom Mission i 3 Åar. I 1877 blev han ordineret til Biskop og præsiderede som saadan over Ephraim South Ward indtil hans Død.

Han efterlader sig en stor Familie, der tillige med hans talrige Venner vil savne hans Bortgang.

Rosette, Datter af John H. og Petra Hougaard, afgik ved Døden efter et længere Sygeleje i Manti, Sanpete Co., Utah, i en Alder af 18 Åar.

Hun døde i fuld Tro og Haab paa en herlig Opstandelse og en glædelig Gjenforening med dem, som hun her paa Jorden havde elsket.

Jens Larson Lund, født i Sejlstrup, Aalborg, Danmark, den 8de April 1820, afgik ved Døden i Ephraim, Sanpete Co., Utah, den 2den Marts 1894.

Inndhold.

Vore Troesartikler	193	Unkomst af Missionærer	202
Solskin	199	Bestikkelse	202
Ked. Ann.		Fortrolighed	202
Om Konferencerne	200	Optegnelseres Værd	205
Præsident Wilsord Woodruffs		Dødsfald	208
87de Fødselsdag	201		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. A. Carlquist, Sankt Paulsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording (B. Petersen).

1894.